

Katja en ik

Mexico

TEKST ESTER VAN DEN BERG FOTOGRAFIE WOUTER KEURIS

Katja is zo'n dame die altijd wel iets meemaakt. Ze deelt haar belevenissen met Ester; daar zijn ze tenslotte vriendinnen voor. In LOS kun je meegenieten.

"Wow, dat was tof!" Mijn vriendin Katja pakt nog snel een folder mee terwijl we Museum CORPUS uitlopen. Ons culturele uitstapje van deze maand was inderdaad geslaagd. "Heel wat levendiger dan de saaie biologielessen vroeger op school." Ik moet een beetje lachen terwijl we de bus instappen. "Ach Kat, heb je daar überhaupt ooit één seconde op zitten letten?" Katja ploft naast me op een stoel. "Jawel hoor, ik kan me nog heel goed herinneren hoe die docente op leeftijd een condoom afrolde...", zegt ze, "...op de achterkant van een bezemsteel, haha!"

Ik blader de folder van Corpus door terwijl we richting het Centraal Station rijden. *Reis door de mens* luidt de slogan van het museum. Kat kijkt over mijn schouder mee. "Tja, reis...", verzucht ze. Zoals gebruikelijk schakelt mijn vriendin met de snelheid van het licht over naar een onderwerp dat ergens in de verte met ons gesprek te maken heeft. "Waar zal ik eens heen gaan deze zomer?" Katja maakt er de gewoonte van om elke twee jaar een maand op reis te gaan naar *als-het-maar-ver-weg-is*. Bij voorkeur alleen en met een hele grote rugzak.

We passeren Museum Volkenkunde en ik zie een aankondiging: *De Verborgene Tuin, Juwelen uit India*. Ik knik ernaar. "Nee", antwoordt Kat, "ik dacht meer aan bij Schiphol linksaf. De Grote Oceaan over." We stappen uit op de Steenstraat. Mijn oog valt op het gele uithangbord van restaurant El Gaucho. Kat ziet het ook. Ze trekt met één hand haar haar strak naar achter en haar andere hand steekt ze gebogen voor zich uit. "Don't cry for me Argentina..." Ze laat haar handen weer zakken. "Eva Perón", zegt ze ter verduidelijking. We wandelen de Beestenmarkt over. "Wat dacht je van Peru? Op bezoek bij Joran", grap ik. "Haha, ja. Katja, de barmhartige samaritaan."

Terwijl we onze weg vervolgen op de Oude Vest, vallen er nog wat landen af. De Noord-Amerikanen zijn te oppervlakkig, de Colombianen zijn allemaal gevaarlijke drugscriminelen en in Suriname kom je te veel je eigen taal tegen. We zijn ter hoogte van de Schouwburg als ik even stop met lopen en zuchtend mijn hoofd schud: "Er blijft niet veel over." De blik van Kat glijdt langs me heen. Haar ogen lichten op en haar gezichtsuitdrukking verandert. "Mexico! Mexi-hi-coooo!", roept ze ineens en ze wijst achter me langs. Verbaasd draai ik mijn hoofd en zie een poster: *Zangeres Zonder Naam; de musical*. "Oh, land van al mijn dro-ho-men", zingt Kat verder. "Kom, we gaan wat reisgidsen halen."

DEAL?
SCHRIJF JE IN OP
WWW.LOS.NU